

παραμερίζοντας δυὸ φείδια
 — χαμέρπεια καὶ κρυψίνοια —
 ποῦ ἀκοίμητα φυλάγουν μέσα ἔκει,
 καλόλιθο τὸ Γένος θὰ ξανοίξης τῶν Ρωμαίων
 νὰ δέεται ἀττικιστικά τὴν Ἁγία τὴν Τριάδα.

ΛΑΒΣΑΝΑΡΕΙΑ.

Κ. Δ.

ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ.

Σιμώνει ὁ Χάρος· δὲ σὲ βλέπω καθαρά...
 Δός μου τὰ δυὸ σου χέρια,
 σκύψε νὰ ἰδῶ ξανά τὰ μάτια σου,
 τὰ δυὸ μου ἀστέρια!
 Φεύγω, καὶ ποῦ θὰ πάω, ἀλοίμονο!
 χωρὶς ἔσένα.
 Φεύγω, καὶ τί θὰ γείνεις ἄμοιρε
 χωρὶς ἐμένα!
 Τὸ πρῶτο μας ἀντάμωμα θυμᾶσαι το;
 Ἦμουν ἐγὼ δροσιά σ' ἕνα περβόλι,
 κ' ἦρθες ἐσὺ — ἡ φωτιά — καὶ μ' ἔξωσες
 μ' ἔκαψες ὅλη!
 Καὶ τὸ παρθένο σοῦδωσα κορμί·
 σὲ δέχτηκε, σὲ λάτρευσε, κι' ὡς τώρα
 μέρα δὲ πέρασε, δὲ πέρασε στιγμή
 δίχως νὰ καίγεται γιὰ Σέ, ἴδια λαμπάδα
 ζωντανή καὶ μυροφόρα!

Ἄκου τῆρδόνια πῶς γλυκολαλοῦν...
 Σφίξε με, μὲς τὴν ἀγκαλιά σου,
 δός μου νὰ πιῶ, νὰ πιῶ, νὰ πιῶ!
 τὰ ὅσα θὰ μοῦδινες φιλιὰ σου.

Σὲ ποῖο Θεό, ποιὸν Ἅγιο νὰ προσευχηθῶ;
 Δὲν πίστεψα παρὰ μονάχα στὴν Ἀγάπη!
 Γι' αὐτὸ καὶ θέλω, ὦ θέλω νὰ σμιχτῶ
 μὲ σένανε, τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη!
 Ὁ Χάροντας κ' ἡ Ἥδοιή, ἄς φτάσουνε, Καλέ μου, ἀντάμα!
 — ὦ! πῶς ἀπλώνεται βραχνὸ τὸ ἐρωτοστάλαχτό μας κλάμμα —
 Πάρε με μ' ὅλη τὴ ζωή, μὲ τὴν κραυγή, μὲ τὴν δρομὴ σου!
 Κάμε νὰ ζήσει μου ἡ ψυχὴ, γιὰ πάντοτε μὲς τὴ ψυχὴ σου!

ΑΘΗΝΑ.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

I

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΡΓΑ.

Θολωμένο, ἀμίλητο· δὲν ἔπιανε
 Τὸ βυζί. Βαθειὰ ἦμουν πιχωμένη.
 Μ' ἕναν κρύο φόβο σὰν ὄχιᾶ
 Ἦταν ἡ καρδιά μου τυλιγμένη.